

Az előző ígéresekben Jézus megeteti az Őt hallgatókat öt árpakenyérrel és két hallal.

Ez tetszik a népnek! Gondolták, hogy ez már így lesz a jövőben, de mikor eldöntik, hogy a kenyeret adót királlyá koronázzák, Jézus elmenekül. Az emberek azonban nem hagyják annyiban a dolgot, utána mennek, remélve, hogy újabb csodákat látnak Jézustól. Azzal jönnek elő, hogy Mózes mannát, kenyeret adott a népnek a pusztai vándorlás során, Jézus vajon mit kínál nekik, hogy higgyenek benne.

Jézus szemükre veti, hogy nekik kevés volt a kenyérszaporítás csodája, mely szerint nekik, ami igazán fontos, a megélhetés, a kenyér. Mivel az ószövetségi Szentírás gyakran mondja az igazságot, bölcsességet, tanítást ételnek, Jézus az anyagi értelemben vett kenyérről a lelki táplálékra irányítja a hallgatói figyelmét. Az igazi kenyér az Isten kenyeré, amely leszállt a mennyből és életet ad a világnak, új, reményteli életet.

„Uram, kiáltották, add nekünk mindig ezt a kenyeret!”

Jézus erre így szólt: *„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem éhez többé, és aki bennem hisz, nem szomjazik soha...”*

Az a Szeretetről szóló tanítás melyet Jézus a világba hozott, új fényt vet a teremtő, gondoskodó, megbocsájtó Istenre. Átrajzolja az ószövetségben leírt haragvó, bosszúálló, meg nem bocsájtó isteni arcot megbocsájtó, szeretettel teli Atyai arccá.

Mindaz, aki hallgatja, elhiszi és éli Jézus tanítását, olyan kincs birtokába kerül, amit a világ megadni nem tud, olyan benső békét kap, melyet soha senki el nem vehet tőle.

Szerető Istenünk áldása kísérje életünket, hogy a megtalált kincshez mindig ragaszkodjunk és soha meg ne váljunk tőle!

Vargáné Szíjártó Mária, Budapest